

A duhet bërë Perëndia fajtor?

(Jobi 13, 14, 16, 17, 19, 21)

Një grua plakë po qëndronte në verandën e shtëpisë së saj, e ulur në një karrige për invalidë. Një djalë e ri, që po shkonte nga njëra shtëpi në tjetrën, vjen dhe i afrohet. Kur ajo mësoi se ky djalë po shiste Bibla për të paguar shkollën, ajo mallkoi Perëndinë, pështyu në ajër dhe tha se do të donte të pështynte Perëndinë në fytyrë.

Kjo grua ishte e bindur se Perëndia ishte fajtor për shkatërrimin e jetës së saj. Kur ishte e re, ajo, i fejuari i saj dhe një çift tjetër kishin qenë në një makinë që ngeci në shinat e trenit. Përpara se makina të dilte nga shinat, një tren e goditi atë. I fejuari i saj dhe çifti tjetër u vranë në aksident, ndërsa ajo u paralizua nga mesi e poshtë. Që nga ajo kohë, ajo e kaloi jetën në karrocën për invalidë, duke patur inat akoma edhe më shumë, sepse besonte se Perëndia nuk e kishte trajtuar drejt. Çdo ditë ajo dëshironte të vdiste. Po ashtu si Jobi, ajo nuk ishte në gjendje të kuptonte se pse Perëndia e kishte lënë gjallë. Sipas saj një Zot i mëshirshëm do ta kishte lënë të vdiste me të tjerët, gjatë aksidentit. Ajo nuk e kuptonte se pse duhet të vuante më shumë se të tjerët.

Përvoja e Jobit na ndihmon që të përballojmë probleme të ngjashme me problemin e kësaj gruaje. Në kapitullin 13 të librit të Jobit, shikojmë Jobin të përballet me të njëjtin problem dhe ne mund ta kuptojmë zemërimin e tij dhe të bashkohemi me të, në dhembjen e tij.

ÇËSHTJA E JOBIT TANI PËRPARA PERËNDISË

Miqtë e Jobit u përpoqën ta ndihmonin atë me dilemat e tij, por më kot (12:2, 13:2, 4–5, 16:2–4, 19:2–5). Ata i thanë se ai patjetër kishte gabuar diku, por se ku, këtë ata nuk mund ta gjenin. Ata kishin dëshirën e mirë për të ndihmuar, por kjo nuk mjaftonte. Ata i mbivlerësonin aftësitë e tyre dhe mendonin se e njihnin Perëndinë më mirë se Jobi. Ata nuk ishin në gjendje që ta shikonin jetën ashtu siç e shikonte Perëndia. Ata nuk kishin veçse një shpjegim «tokësor» për çfarë po ndodhte. Gjithë këshillat e tyre për Jobin ishin rezultat i eksperiencës së tyre. Ata iu drejtuan historisë njerëzore për të mësuar gjërat e së kaluarës (8:8).

Jobit, gjithashtu, i duhej të mbështetej në përvojën e tij personale, por ai shikonte që njerëzit e këqinj përparonin dhe jetonin derisa plakeshin. Këta njerëz kishin influencë të madhe në shoqëri dhe qenë bekuar me shumë fëmijë. Perëndia nuk i ndëshkonte ata. Ata kishin bagëti të mbara. Ata kënaqeshin me fëmijët e tyre. Ata e kalonin jetën e tyre të shëndetshëm dhe vdisnin papritur, pa vuajtur (21:7–13). Ai madje kishte parë që i keqi e mohonte Perëndinë. Ata që përparonin e konsideronin si të pavlerë shërbimin ndaj Perëndisë dhe nuk përpiqeshin që t'i fshihnin bindjet e tyre (21:14–15). Jobi nuk mund ta kuptonte këtë.

Historia njerëzore jo gjithmonë është një pasqyrë e mendjes së Perëndisë. Në qoftë se udhëhiqemi vetëm nga eksperiencia jonë personale apo edhe e të tjerëve, do të përfundojmë duke kërkuar në errësirë. Pa udhëheqjen e Perëndisë është e pamundur të gjejmë përgjigjet për shumë probleme të jetës. Ja pse Jobi vendosi që të kërkonte shpjegim për vuajtjet e tij nga vetë Perëndia. Ai ishte i bindur se miqtë e tij s' bënin gjë tjetër veç lojra fjalësh dhe nuk po e paraqitnin Perëndinë ashtu si duhej.

ÇORODITJA DHE KEQARDHJA E JOBIT

Jobi foli për padrejtësinë e një jete të shkurtër dhe me shqetësime (14:1–4). «Njeriu,...jeton pak ditë dhe është plot shqetësime», ankohej Jobi. Jobi nuk mendonte se kjo ishte e drejtë. Ai mendonte: «Në qoftë se është e paracaktuar për njeriun që të jetojë mbi tokë vetëm për një periudhë të shkurtër, atëherë pse Perëndia nuk e lë atë rehat dhe në vend të shqetësimeve t'i japë ca kënaqësi?» Në këtë moment Jobi kishte pak ose aspak njohuri për vazhdimin e jetës pas vdekjes së njeriut. Ai tha: «Mbin si një lule, pastaj pritë; ikën me vrap si një hije dhe nuk e ka të gjatë» (14:2).

Në mes të dhembjeve të tij, Jobi shikonte më shumë shpresë për një pemë që rritej pas krasitjes, se sa për një njeri që të jetonte pas vdekjes. E përsëritim, ai bazohej vetëm në përvojën njerëzore. Ai kishte parë degëza që dilnin nga pema e prerë, por ai kurrë nuk kishte parë ndonjë njeri që të ringjallej nga të vdekurit. Ai tha:

Njeriu përkundrazi vdes dhe mbetet i shtrirë për dhe; kur është duke nxjerrë frymën e fundit, ku është, pra? Mund të mungojnë ujërat në det dhe një lum të meket dhe të thahet, por njeriu që dergjet nuk ngrihet më; sa të mos ketë më qiej, nuk do të zgjohet dhe nuk do të çohet më nga gjumi i tij (14:10–12).

Jobi jetoi qindra vite përpara Krishtit, kështu ai nuk kishte të njëjtën siguri që ne kemi sot për Ringjalljen.

Në fakt, Jobi nuk donte të jetonte më, nëse vitet që do të vinin nuk do t'i sillnin një jetë më të mirë. Ai po ndihej akoma edhe më keq për veten. Kur fillojmë të ndiejmë keqardhje për veten, humbasim arsyen. Sidoqoftë, 14:13 na paraqet një dëshirë të Jobit:

Ah sikur të doje të më fshihje në Sheol, të më mbaje të fshehur sa të kalonte zëmërimi yt, të më caktoje një afat dhe të më kujtoje!

Jobi dëshironte që, në një farë mënyre, të mund të fshihej në Sheol, në vendin e të vdekurve, derisa Perëndisë t'i kishte ikur zemërimi dhe t'i caktonte një kohë për t'u kthyer në jetë përsëri. Ai bëri pyetjen: «Në qoftë se njeriu vdes, a mund të kthehet përsëri në jetë?» (14:14). Ashtu si tregohet në vargjet 7 deri 12, ai nuk ishte i sigurt. Sidoqoftë, në qoftë se kjo do të ishte e mundshme, ai mund të duronte rrethanat e vështira të jetës së tij, derisa ajo kohë të vinte.

Jobi mendonte se Perëndia ishte shumë i rreptë me të (14:16–19). Ai tha se Perëndia e la të ecte vetëm pak hapa në jetë, duke shikuar çdo lëvizje që bëri, për ta kapur në gabim. Shpresat e tij për një jetë më të mirë u venitën, ashtu si venitet një lule e bukur e lënë pa ujë. Ai besonte se Perëndia ishte kundër tij, se po e plakte dhe po e rrudhte para kohe. Ai e akuzoi Perëndinë se po e shkatërronte dhe po e bënte gati për armiqtë e tij (16:7–14). Jobi mendonte se Perëndia e urrente, megjithëse as që mund të mendonte për arsyen, sepse mendonte se kishte bërë një jetë të drejtë (16:17). Jobi e konsideronte veten të pastër përpara Perëndisë dhe ky fakt ia bënte edhe më të vështirë gjetjen e shkaqeve të vuajtjeve të tij.

Duke qenë se familja dhe miqtë e tij po vepronin si të ishin armiqtë e tij (16:1–6, 20, 17:2–5, 19:2–5, 13–19), Jobi ndjente keqardhje për veten e tij. Ai ishte i sigurt se, po të ishte në vend të miqve të tij, do të mund t'i ngushëllonte më shumë. Ai nuk do të ishte aq i ngurtë me ta, nuk do t'i mbyste me fjalë, duke tundur kokën si një gjykatës i keq. Ai do të kishte gjetur fjalët e përshtatshme për t'i qetësuar dhe ngushëlluar.

Miqtë e përçmuan Jobin, vëllezërit e tij e braktisën, të njohurit e harruan, shërbëtorët e shtëpisë së tij e trajtuan si të huaj, gruaja e shpërfillte dhe fëmijët e vegjël u tallën me të. Të gjithë ata, që dikur kishin qenë të dashur me të, dukej sikur ishin kundër tij.

Jobi mendonte vetëm për vdekjen (17:1, 11–16). E vetmja gjë që e qetësonte në atë kohë ishte varri. Ai nuk shikonte ndonjë shpresë për t'u rikthyer përsëri në gjendjen e mëparshme. Ai donte t'i jepte fund jetës. Ai nuk shikonte më ndonjë arsye për të jetuar. Varri i dukej si streha më e mirë Jobit: «Në rast se i them vendvarrit: “Ti je ati im” dhe krimbave: “Jeni nëna ime dhe motra ime”, ku është, pra, shpresa ime?» (17:14–15a).

AKUZA E JOBIT NDAJ PERËNDISË

Në fillim, Jobi nuk e akuzoi Perëndinë: «Në të gjitha këto Jobi nuk mëkatoi dhe nuk e paditi Perëndinë për ndonjë padrejtësi» (1:22). Ai pyeti të shoqen: «Në rast se pranojmë të mirën nga Perëndia, pse nuk duhet të pranojmë edhe të keqen?» (2:10). Më vonë, ai e akuzoi Perëndinë se e shkatërroi dhe u bë armiku i tij, duke thënë: «Zemërimi i tij më grin dhe më përndjek, kërcëllin dhëmbët kundër meje; Armiku im mpreh shikimin mbi mua» (16:9).

Çdo gjë që Jobi tha për situatën e tij ishte e vërtetë. Perëndia kishte lejuar që të ndodhnin gjithë këto gjëra. Jobi nuk e kuptoi qëllimin e gjërave që po i ndodhnin, por ai nuk e akuzoi Perëndinë për ndonjë gjë që s'i kishte ndodhur. Ai vuri në dyshim mënyrën se si Perëndia po sillej me të, jo sepse e kishte humbur besimin te Perëndia, por sepse nuk po e kuptonte ç'po i ndodhte. Ai kërkonte një shpjegim. Në gjendjen e tij të mjerueshme, Jobi gati sa nuk e gjykoji Perëndinë, duke e akuzuar Atë si armikun e tij (19:11).

Jeremia kishte të njëjtat ndjenja. Ai tha: «Ti je i drejtë, o Zot, si mund të diskutoj me ty? Megjithatë do të flas me ty lidhur me gjykimet e tua. Pse udha e të pabesëve shkon mbarë? Pse jetojnë të qetë ata që veprojnë me pabesi?» (Jeremia 12:1). Habakuku e kuptoi shenjtërinë dhe fuqinë e Perëndisë (Habakuku 1:12–13) dhe donte të dinte se si Perëndia mund të lejonte që njerëzit e këqinj të shtypnin njerëzit e mirë të Perëndisë. Këta njerëz nuk e akuzuan dhe as nuk e bënë fajtor Perëndinë për padrejtësinë, ata thjesht donin që Perëndia t'u shpjegonte se çfarë po ndodhte.

Jobi i kërkoi shpjegim Perëndisë, por ai nuk pati dyshime për Të. Duhet të dallojmë ndryshimin. Sipas Jobit, Perëndia kishte të drejtën të bënte ç' të donte me të, por Jobi donte të dinte arsyen.

Ai prapë e respektonte Perëndinë dhe e lëvdonte madhësitinë e Tij. Ai e konsideronte Perëndinë më të madh se veten (9:1–12, 10:4–12). Te 13:20–21, ai i kërkoi dy gjëra Perëndisë: (1) të mos e largonte dorën e Tij nga ai dhe (2) të mos e frikësonte me praninë e Tij.

Jobi donte të fliste drejtpërdrejtë me Perëndinë. Ai donte të mësonte arsyen e vuajtjeve të tij (13:18). Ai besonte akoma se shpëtimi i tij vinte nga Perëndia (13:16).

Perëndia kishte lejuar që Jobi të trajtohej shumë ashpër. Sipas Jobit, Perëndia i kishte kthyer shpinën

atij, e kishte keqtrajtuar dhe i kishte hequr lavdinë. Ai mund ta duronte këtë trajtim, vetëm në qoftë se do të mësonte arsyen (19:7–9).

KONKLUZIONI

Ne mund të nxjerrim përfundime të ndryshme nga studimi i librit të Jobit.

Së pari, sukcesi në jetë nuk provon se Perëndia është me ty dhe vuajtja nuk tregon se Perëndia të ka braktisur (21:7–26). Fakti që dikush vuan apo përparon dëshmon se jeta e njeriut në këtë botë varet edhe nga ligjet natyrës, të dhëna nga Perëndia.

Së dyti, drejtësia e Perëndisë nënkupton se një ditë të gjithë do të japim llogari, edhe pse për momentin kjo mund të mos duket si e vërtetë. Jobi arriti në përfundimin se i keqi do të vihet përpara gjykimet të Perëndisë në ditën e fundit, edhe pse për momentin duket sikur i keqi jeton më mirë se i drejti (21:17–30). Drejtësia e Perëndisë shtrihet përtej hapësirës së jetës në tokë. Ai e di si të veprojë, kështu, kini besim se Ai do t'ju shpaguajë (Roma-këve 12:17–21). Perëndia është i durueshëm, sepse shpreson se i keqi do të pendohet dhe do të kthehet tek Ai (2 Pjetër 3:9; Ezekieli 33:11).

Së treti, ata që përpiqen të zgjidhin problemet e jetës duke u bazuar vetëm tek eksperiencia dhe dituria njerëzore do të ngatërohen më keq, ashtu siç i ndodhi Jobit dhe miqve të tij. Jobi e dinte se, sado e madhe të ishte dija e tij, ai prapë nuk i dinte të gjitha. Miqtë e tij mendonin se i kuptonin të gjitha, por ata nuk e dinin se kjo është e pamundur. Të gjithë ata që përpiqen t'i zgjidhin problemet e jetës vetëm duke u bazuar në mençurinë njerëzore do të ballafaqohen me vështirësi akoma edhe më të mëdha. Jeremia me mençuri tha: «...rruga e njeriut nuk varet nga fuqia e tij dhe njeriu që ecën nuk ka fuqi të drejtojë hapat e tij» (Jeremia 10:23). Perëndia, duke folur për pamundësinë e njeriut për të njohur dhe shpjeguar gjithçka, tha nëpërmjet profetit Isaia: «...mendimet e mia nuk janë mendimet tuaja dhe as rrugët tuaja nuk janë rrugët e mia,...» (Isaia 55:8).

Perëndia lejon që të vuajmë pak. Edhe pse për ne mund të jetë e vështirë, vuajtjet na ndihmojnë të marrim bekimet e përjetshme (Romakëve 8:28). Perëndia nuk duhet bërë fajtor për shkatërrimin e jetëve tona. Ai kërkon që të shpëtojë shpirtrat tanë. Perëndia është më shumë i preokupuar me fatin tonë të përjetshëm sesa me kënaqësitë apo vuajtjet

që ne provojmë ktu në tokë. Ai është më shumë i interesuar për shpirtin sesa për trupin. Si njerëz, ne dëshirojmë që ta ndryshojmë këtë prioritet.

Ne na shqetëson dëshpërimi i atyre që janë të verbër apo të shurdhër. Ne çuditemi se si Perëndia lejon që gjëra të tilla t'u ndodhin njerëzve të tij. E vërteta është se, pavarësisht nga problemet e tyre, të verbërit ndonjëherë shkojnë më mirë se sa ata që nuk kanë probleme me shikimin. Shikimi fizik (me

anë të syrit) nuk garanton aftësinë për të parë vlerat e vërteta. Disa herë ata që nuk mund të dëgjojnë përparojnë në fusha të tjera, duke zhvilluar talente të cilat kurrë nuk do t'i kishin zbuluar po të kishin aftësinë normale të të dëgjuarit.

Më në fund, të drejtët do të jenë fitimtarët (17:9). Të drejtët do të ecin përpara dhe me shikimin drejt qiellit. Ai që ka zemër të pastër do të bëhet edhe më i fortë.

Autor: *J. L. May*
Marrë nga studimi: "*Cili është kuptimi i jetës*"
© 2002, 2003 E VERTETA PËR SOT
Të gjitha të drejtat të rezervuara